

L kapitola 7.

[1] Když to všechno svým posluchačům pověděl, odešel do Kafarnaum. [2] Tam měl jeden setník otroka, na němž mu velmi záleželo; ten byl na smrt nemocen. [3] Když setník uslyšel o Ježíšovi, poslal k němu židovské starší a žádal ho, aby přišel a zachránil život jeho otroka. [4] Ti přišli k Ježíšovi a snažně ho prosili: "Je hoden, abys mu to udělal; [5] neboť miluje náš národ, i synagógu nám vystavěl." [6] Ježíš šel s nimi. A když už byl nedaleko jeho domu, poslal setník své přátele se vzkazem: "Pane, neobtěžuj se; vždyť nejsem hoden, abys vstoupil pod mou střechu. [7] Proto jsem se ani neodvážil k tobě přijít. Ale dej rozkaz, a můj sluha bude zdrav." [8] Vždyť i já podléhám rozkazům a vojákům rozkazují; řeknu-li některému 'jdi', pak jde; jinému 'pojď sem', pak přijde; a svému otroku 'udělej to', pak to udělá." [9] Když to Ježíš uslyšel, podivil se, obrátil se k zástupu, který ho následoval, a řekl: "Pravím vám, že tak velikou víru jsem nenalezl ani v Izraeli." [10] Když se poslové navrátili do setníkova domu, našli toho otroka zdravého. [11] Hned nato odešel do města, které se nazývalo Naim. S ním šli jeho učedníci veliký zástup lidí. [12] Když se blížili k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. [13] Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: "Neplač!" [14] Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti kteří je nesli, se zastavili. Řekl: "Chlapče, pravím ti, vstaň!" [15] Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. [16] Všech se zmocnila bázeň, oslavovali Boha a říkali: "Veliký prorok povstal mezi námi" a "Bůh navštívil svůj lid". [17] A tato zvěst se rozšířila o něm po celém Judsku a po celém okolí. [18] O tom všem se dověděl Jan od svých učedníků. Zavolał si dva z nich [19] a poslal je k Ježíšovi s otázkou: "Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?" [20] Ti muži k němu přišli a řekli: "Poslal nás Jan Křtitel a ptá se: Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?" [21] A v tu hodinu uzdravil Ježíš mnoho lidí z nemocí, utrpení a z moci zlých duchů a mnohým slepým daroval zrak. [22] Odpověděl jim: "Jděte, zvěstujte Janovi, co jste viděli a slyšeli: Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. [23] A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží." [24] Když pak Janovi poslové odešli, začal Ježíš o něm mluvit zástupům: "Na co jste vyšli se na poušť podívat? Na rákos, kterým kývá vítr? [25] Nebo co jste vyšli shlédnout? Člověka oblečeného do drahých šatů? Ti, kdo mají skvělý šat a žijí v přepychu, jsou v královských palácích. [26] Nebo co jste vyšli shlédnout? Proroka? Ano, pravím vám, a víc než proroka. [27] To je ten, o němž je psáno: "Hle, já posílám posla před tvou tvář, aby ti připravil cestu." [28] Pravím vám, mezi těmi, kdo se narodili z ženy, nikdo není větší než Jan; avšak i ten nejmenší v království Božím jest větší, nežli on. [29] A všechen lid, který ho slyšel, i celníci dali Bohu za pravdu tím, že přijali Janův křest. [30] Ale farizeové a zákoníci zavrhlí úmysl, který Bůh s nimi měl, když se nedali pokřtít od Jana. [31] Čemu tedy připodobním lidi tohoto pokolení? Komu se podobají? [32] Jsou jako děti, které sedí na tržišti a pokřikují na sebe: "Hráli jsme vám, a vy jste netancovali; naříkali jsme, a vy jste neplakali," [33] Přišel Jan Křtitel, nejedl chléb a nepil víno - říkáte: "Je posedlý." [34] Přišel Syn člověka, jí a pije - říkáte: "Hle, milovník hodů a pitek, přítel celníků a hříšníků!" [35] Ale moudrost je ospravedlněna u všech svých dětí." [36] Jeden z farizeů pozval Ježíše k jídlu. Vešel tedy do domu toho farizea a posadil se ke stolu. [37] V tom městě byla žena hříšnice. Jakmile se dověděla, že Ježíš je u stolu v domě farizeově, přišla s alabastrovou nádobkou vzácného oleje, [38] s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat svými vlasy, líbala je a mazala vzácným olejem. [39] Když to spatřil farizeus, který ho pozval, řekl si v duchu: "Kdyby to byl prorok, musel by poznat, co to je za ženu, která se ho dotýká, že je to hříšnice." [40] Ježíš mu na to řekl: "Šimone, chci ti něco povědět." On řekl: "Pověz, Mistře!" - [41] "Jeden věřitel měl dva dlužníky. První byl dlužen pět set denárů, druhý padesát. [42] Když neměli čím splatit dluh, odpustil oběma. Který z nich ho bude mít raději?" [43] Šimon mu odpověděl: "Mám za to, že ten, kterému odpustil víc." Řekl mu: "Správně jsi usoudil!" [44] Pak se obrátil k ženě a řekl Šimonovi: "Pohled na tu ženu! Vešel jsem do tvého domu, ale vodu na nohy jsi mi nepodal, ona však skropila mé nohy slzami a otřela je svými vlasy. [45] Nepolíbil jsi mne, ale ona od té chvíle, co jsem vešel, nepřestala líbat mé nohy. [46] Nepomazal jsi mou hlavu olejem, ona však vzácným olejem pomazala mé nohy. [47] Proto ti pravím: Její mnohé hříchy jsou jí odpuštěny, protože projevila velikou lásku. Komu se málo odpouští, málo miluje." [48] Řekl jí: "Jsou ti odpuštěny hříchy." [49] Ti, kteří s ním byli u stolu, si začali říkat: "Kdo to jen je, že dokonce odpouští hříchy?" [50] A řekl ženě: "Tvá víra tě zachránila, jdi v pokoj!"